

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

04 noiembrie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Constantin Alerguș,

Judecători – Nadejda Toma, Petru Moraru, Iurie Diaconu, Ion Druță,

a judecat, fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, S. Brigai și de avocatul Gumeniuc Ion în numele inculpatului Șargo Ilie, împotriva sentinței Judecătoriei Strășeni din 05 mai 2012 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 aprilie 2014, în cauza penală în privința lui

Șargo Ilie Andrei,

născut la 02 august 1970, originar și domiciliat în or. Strășeni, str. M. Eminescu 52, ap. 53.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. de la 09 ianuarie 2012 - pînă la 05 mai 2012 (instanța de fond);

2. de la 23 iulie 2012 - pînă la 13 martie 2013, de la 30 iulie 2013 – pînă la 03 aprilie 2014 (instanța de apel);

3. de la 28 mai 2013 - pînă la 09 iulie 2013, de la 03 iulie 2014 – pînă la 04 noiembrie 2014 (instanța de recurs ordinar).

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct.1¹) Cod de procedură penală legal executată.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Strășeni din 05 mai 2012, Șargo Ilie a fost achitat de sub învinuirea adusă în baza art. 303 alin.(3) Cod penal, din motivul lipsei faptei infracțiunii.

Prin aceeași sentință, Șargo Ilie a fost condamnat în baza art. 309¹ alin.(1) Cod penal, la 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții în organele afacerilor interne pe un termen de 5 ani.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei închisorii a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 3 ani.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a constatat că, Șargo Ilie, deținând în baza ordinului MAI nr. 314-EF din 17.07.2009, funcția de Șef al Secției de Poliție a CPR Strășeni, avînd gradul special locotenent colonel de poliție, fiind în virtutea prevederilor art. 123 din Codul penal, persoană cu funcție de răspundere, contrar art. 3 din CEDO, alin. (2) al art. 24 din Constituția RM, art. art. 12-15 din Legea cu privire la poliție, lit. a), b) pct. 16 din Codul de etică și deontologie al polițistului și atribuțiilor funcționale stipulate în fișa de post a funcției deținute, care îl obligau să nu supună pe nimeni la torturi, să nu aplice forța fizică, decît curmarea infracțiunilor, pentru înfrîngerea rezistenței opuse cerințelor legale, dacă metodele nonviolente nu asigură îndeplinirea obligațiilor ce le revin, să respecte Constituția și legile RM, să nu aplice acte de tortură, tratamente sau pedepse inumane sau degradante, în orice circumstanță s-ar afla, să nu recurgă la forță cu excepția cazurilor de necesitate absolută și numai în măsura necesară atingerii unui obiectiv legitim, pe data de 05.07.2011, aproximativ la orele 09⁰⁰-10⁰⁰, avînd scopul obținerii ilegale de la bănuitul Taserb Ion, a informațiilor vizînd descoperirea infracțiunii de acțiuni violente cu caracter sexual asupra lui Pereu L., aflîndu-se în incinta biroului sectorului de poliție din or. Strășeni, i-a aplicat intenționat multiple lovituri cu pumnul în regiunea capului, provocându-i astfel dureri, suferințe fizice și psihice puternice.

De către organul de urmărire penală Șargo Ilie a fost învinuit de faptul că, acționînd în scopul amestecului la înfăptuirea urmăririi penale, și împiedicării cercetării rapide, complete și obiective a circumstanțelor cauzei penale pornite în privința sa, folosind situația de serviciu, intenționat la 27 octombrie 2011 în or. Strășeni, s-a apropiat de Taserb Ion și în cadrul discuției l-a amenințat pe ultimul, că se v-a răzbuna, în caz dacă nu-și retrage cererea de acuzare depusă la Procuratura r-lui Strășeni, adică, fiind persoană cu funcție de răspundere și acționînd cu titlu oficial, prin acțiunile sale intenționate, a intervenit în activitatea organelor de urmărire penală.

3. Împotriva sentinței a declarat apel acuzatorul de stat și avocatul Gumeniuc I. în numele inculpatului Șargo I. care au solicitat:

- procurorul, casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărîri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Șargo I. să fie condamnat în baza art. 309¹ alin.(1) Cod penal la 5 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții pe un termen de 5 ani și în baza art. 303 alin. (3) Cod penal, la 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții

pe un termen de 3 ani. În temeiul art. 84 alin. (1) Cod penal, prin cumul parțial al pedepselor, de stabilit definitiv 4 ani 6 luni închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții pe un termen de 5 ani.

În motivarea apelului s-a invocat interpretarea unilaterală a probelor de către instanță și aprecierea incorectă a lipsei semnelor componente de infracțiune prevăzută la art. 303 Cod penal, deoarece acțiunile realizate de inculpat au fost orientate în scopul imixtiunii exercitării obiective a urmăririi penale de către procurorul din Procuratura r-lui Strășeni, care era responsabil conform atribuțiilor sale să exercite urmărirea penală în baza art. 309¹ Cod penal.

- avocatul în numele inculpatului, casarea sentinței în partea condamnării inculpatului în baza art. 309¹ alin.(1) Cod penal, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri de achitare, din motivul lipsei faptei infracțiunii. În motivarea apelului a menționat că din cauza, că termenul de declarare a apelului deja expiră, iar procesul—verbal integral al ședinței de judecată, contrar prevederilor art. 336 CPP, încă nu a fost întocmit și nu a fost semnat de către președintele ședinței, din care cauză este lipsit de posibilitatea de a face cunoștință cu el, apelul desfășurat și motivat va fi înaintat în instanța de apel.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 martie 2013, au fost respinse, ca nefondate, apelurile declarate de procuror și avocatului Gumeniuc I. în numele inculpatului.

5. În motivarea soluției sale, instanța de apel a reținut că avocatul Gumeniuc I. în numele inculpatului apel motivat nu a depus în instanță, iar în susținerea apelului și dezbaterile judiciare a menționat că urmează a fi dată apreciere declarațiilor părții vătămate, care urmărește scopul de răzbunare, că partea vătămată a fost bătută în alte circumstanțe și în altă zi decât arată el, că prin raportul de expertiză se dovedește nevinovăția clientului său iar inculpatul nu este subiectul infracțiunii prevăzute de art. 303 Cod penal și că la urmărirea penală inculpatului i-a fost încălcat dreptul la apărare.

Instanța de apel a conchis că, instanța de fond analizând cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, corect a ajuns la concluzia de vinovăție a lui Șargo Ilie în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 309¹ alin.(1) Cod penal și nevinovăția pe învinuirea adusă în baza art.303 alin.(3) Cod penal.

Referitor la motivele invocate în apelul avocatului Gumeniuc I. declarat în numele inculpatului, instanța de apel a constatat că, nerecunoașterea vinei în comiterea faptei prejudiciabile reținute de prima instanță nu echivalează cu achitarea inculpatului, de vreme ce din declarațiile părții vătămate, martorilor Taserb T., Ciobanu M., Dumbrava V., Șimciuc A., expertului Vicol A., precum și actele cauzei: raportul de expertiză medico-legală nr. 2845/D, procesul-verbal de verificare a declarațiilor părții vătămate la locul infracțiunii rezultă că inculpatul fiind persoană cu funcție de răspundere, care acționează cu titlu oficial, în scopul de a obține de la Taserb I. informații și mărturisiri, i-a provocat ultimului dureri, suferințe puternice fizice și psihice.

Cît privește afirmațiile martorilor Corghencea V., Șimcic A., Bîtcă V., Cospormac A., Taran N., precum că nu au văzut la partea vătămată Taserb I. careva leziuni corporale, instanța de apel la fel ca și cea de fond le-a apreciat critic ca fiind depuse în scopul ușurării situației în care se află colegul și șeful lor, menționînd că, dispoziția art. 309¹ alin.(1) Cod penal, nu condiționează răspunderea penală cu provocarea de leziuni corporale cu un anumit grad de pericol pentru viața și sănătatea persoanei. Durerea, suferința fizică sau psihică trebuie să fie puternică, iar cum rezultă din declarațiile părții vătămate, acestuia i-au fost aplicate 3-4 lovituri puternice cu pumnii peste organul vital – capul, care au dus la apariția, cel puțin vîntărilor la ochi, au dus la frică, planșete și strigături „mama”, ce permit concluzionarea indiscutabilă că durerile și suferințele cauzate lui sunt de intensitate puternică.

La fel, instanța de apel a reținut că nu și-a găsit confirmare afirmația avocatului că inculpatului Șargo I. i s-ar fi încălcat dreptul la apărare, sau acesta a fost pus sub învinuire pentru comiterea unei infracțiuni ușoare și altei mai puțin grave. Din mandatul avocatului Toderenco E., nu rezultă că aceasta a fost desemnată de către Consiliul Național pentru Asistența Juridică Garantată de Stat, nefiind făcute mențiunile de rigoare în mandatul acesteia, iar la momentul punerii sub învinuire în baza art. 328 alin.(2) lit.a),c) Cod penal, a refuzat să depună declarații.

Inculpatul are studii superioare, iar pînă la comiterea faptelor infracționale a deținut funcția de șef al secției de poliție a CPR Strășeni, deci, acesta cunoaște drepturile și obligațiile persoanei bănuite, învinuite sau inculpate. Mai mult ca atît, nu există o cerere din partea lui Șargo I. de a i se acorda asistență juridică de către un avocat calificat.

Totodată, instanța de apel a constatat că motivele invocate de acuzatorul de stat nu și-au găsit confirmare, iar instanța de fond corect a concluzionat achitarea lui Șargo I. pe învinuirea adusă în baza art. 303 alin.(3) Cod penal.

6. Împotriva deciziei nominalizate au declarat recurs ordinar acuzatorul de stat și avocatul Gumeniuc I. în numele inculpatului, care au solicitat:

- procurorul, casarea parțială a deciziei instanței de apel, cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță, în alt complet de judecată, din motiv că instanța de apel nu a apreciat la justa valoare realizarea infracțiunii prevăzute la art. 303 Cod penal, și greșit a aplicat prevederile art. 90 Cod penal.

- avocatul, casarea deciziei contestate și dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, menționând că la 26.07.2012 a înaintat un apel motivat, care l-a înregistrat în cancelaria Curții de Apel Chișinău cu nr. 8835, însă acesta a dispărut în circumstanțe necunoscute, iar instanța de apel nu s-a expus asupra mai multor motive invocate în el. Totodată, a invocat că au fost comise încălcări de procedură, deoarece la ședințele din 17.01.2013 și 01.02.2013 din componența Colegiului penal a fost prezent doar judecătorul raportor Iovu Gh., iar președintele ședinței Catan L. și Buruian M. la ședințe nu s-au prezentat.

7. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 09 iulie 2013, au fost admise recursurile ordinare declarate, casată total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 martie 2013 și dispusă rejudecarea cauzei în aceeași instanță, în alt complet de judecată.

Instanța de recurs a constatat că instanța de apel urmează să se pronunțe asupra apelului suplimentar depus de avocatul Gumeniuc I. la 26 iulie 2012, verificând dacă acesta a fost depus în termen, să analizeze multilateral și minuțios episodul comiterii infracțiunii prevăzute de art. 303 alin.(3) Cod penal de către inculpat, să verifice și să se expună asupra individualizării pedepsei inculpatului în partea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal.

8. Rejudecând cauza, prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 aprilie 2014, a fost respins, ca nefondat, apelul declarat de acuzatorul de stat, admis apelul avocatului Gumeniuc I. în numele inculpatului din alte motive, casată sentința în partea condamnării lui Șargo I. în baza art. 309¹ alin.(1) Cod penal și pronunțată o nouă hotărâre.

Șargo Ilie a fost condamnat în baza art. 328 alin.(1) Cod penal, la amendă

în mărime de 400 unități convenționale, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de răspundere în organele MAI pe un termen de 2 ani. În rest, sentința a fost menținută.

9. Instanța de apel a constatat că, Șargo Ilie, deținând în baza ordinului MAI nr. 314-EF din 17.07.2009, funcția de Șef al Secției de Poliție a CPR Strășeni, avînd gradul special locotenent colonel de poliție, fiind în virtutea prevederilor art. 123 din Codul penal, persoană cu funcție de răspundere, contrar art. 3 din CEDO, alin. (2) al art. 24 din Constituția RM, art. art. 12-15 din Legea cu privire la poliție, lit. a), b) pct. 16 din Codul de etică și deontologie al polițistului și atribuțiilor funcționale stipulate în fișa de post a funcției deținute, care îl obligau să nu supună pe nimeni la torturi, să nu aplice forța fizică, decît curmarea infracțiunilor, pentru înfrîngerea rezistenței opuse cerințelor legale, dacă metodele nonviolente nu asigură îndeplinirea obligațiilor ce le revin, să respecte Constituția și legile RM, să nu aplice acte de tortură, tratamente sau pedepse inumane sau degradante, în orice circumstanță s-ar afla, să nu recurgă la forță cu excepția cazurilor de necesitate absolută și numai în măsura necesară atingerii unui obiectiv legitim, pe data de 05.07.2011, aproximativ la orele 09⁰⁰-10⁰⁰, avînd scopul obținerii ilegale de la bănuitul Taserb Ion, a informațiilor vizînd descoperirea infracțiunii de acțiuni violente cu caracter sexual asupra lui Pereu L., aflîndu-se în incinta biroului sectorului de poliție din or. Strășeni, i-a aplicat intenționat multiple lovituri cu pumnul în regiunea capului, provocându-i astfel dureri, suferințe fizice și psihice puternice.

Aceste acțiuni ale lui Șargo I. au fost încadrate în dispoziția art. 328 alin.(1) Cod penal și anume, săvîrșirea de către o persoană publică a unor acțiuni care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, dacă aceasta a cauzat daune în proporții considerabile intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice sau juridice.

Instanța de apel a menționat că nu poate reține argumentul apărătorului că nu este dovedit faptul cauzării a careve leziuni corporale lui Taserb I. la data de 05 iulie 2011 și că prin raportul de expertiză s-a constatat că acestea au fost cauzate la 16.06.2011, deoarece acest argument nu are temeii probant. Potrivit declarațiilor expertului Vicol A., reieșind din materialele prezentate, se consideră posibil cauzarea vătămarilor corporale la acesta în circumstanțele și timpul indicat în ordonanța procurorului, însă, acel fapt că la 02 august

2011 după ce a parvenit de la partea vătămată Tasselb I. cererea la procuratură, nu au fost ridicate înregistrările video de la comisariat și nu a fost îndreptat acesta imediat la expertiza medico-legală vorbește doar despre unele lacune și scăpări ale organului de urmărire penală, dar nu infirmă cele constatate prin probele indicate mai sus.

Astfel, s-a constatat că în cauză s-au stabilit toate elementele componente ale infracțiunii imputate lui Șargo I., inclusiv vinovăția în baza art. 328 alin.(1) Cod penal. Mai mult ca atât, verificând ansamblu de probe care au fost administrate, nu s-a depistat careva încălcări de procedură sau a drepturilor și intereselor inculpatului ori a părții vătămate.

Referitor la apelul acuzatorului de stat și anume la faptul că Șargo I. urmează să fie condamnat în baza art. 309¹ alin.(1) Cod penal, instanța a menționat că în acțiunile inculpatului persistă anume elementele infracțiunii prevăzute de art. 328 alin.(1) Cod penal, adică depășirea atribuțiilor de serviciu, deoarece inculpatul fiind colaborator de poliție, în atribuțiile lui intra aducerea persoanelor la comisariatul de poliție, audierea acestora, chiar și aplicarea forței fizice și a mijloacelor speciale, dar numai în anumite cazuri, unde inculpatul a depășit în mod vădit atribuțiile lui de serviciu.

Instanța a conchis că nu este posibilă menținerea condamnării inculpatului în baza acestei norme, deoarece prin Legea nr. 252 din 08.11.2012 a fost abrogat art. 309¹ Cod penal, iar răspunderea pentru faptele de tortură este stabilită prin o nouă normă din cod – art. 166¹. Astfel, încadrarea acțiunilor inculpatului Șargo I. conform art. 166¹ alin.(2) nu este posibilă, din motiv că sancțiunea acestei norme este mai gravă decât cea prevăzută de art. 309¹ alin.(1), iar potrivit art. 10 alin.(2) Cod penal, legea penală care înăsprește pedeapsa sau înrăutățește situația persoanei vinovate de săvârșirea unei infracțiuni nu are efect retroactiv. Norma art. 166¹ a fost introdusă ulterior comiterii infracțiunii de către inculpat și nu poate fi aplicată în privința lui Șargo I.

Cît privește argumentul procurorului privind condamnarea lui Șargo I. în baza art. 303 Cod penal, instanța de apel a menționat că consideră ca întemeiată concluzia instanței de fond privind achitarea inculpatului, din lipsa faptului infracțiunii.

Dispoziția art. 303 alin.(3) Cod penal, prevede răspundere pentru amestecul, sub orice formă, în activitatea organelor de urmărire penală cu scopul de a împiedica cercetarea rapidă, completă și obiectivă a cauzei penale,

săvârșită cu folosirea de serviciu.

Latura obiectivă a infracțiunii prevăzute la art. 303 alin.(2) sau (3) poate fi exprimată în acțiunea de exercitare a amestecului, sub orice formă, în activitatea OUP, exercitarea influenței asupra unui ofițer de urmărire penală, de către o persoană care nu dispune de competența pentru a-i da astfel de indicații. Este necesar ca exercitarea amestecului să se refere tocmai la activitatea organelor de urmărire penală, nu la alte aspecte, precum: activitatea de menținere a ordinii publice, activitatea de control sau de exercitare a activității speciale de investigații, relația ofițerului de urmărire penală cu colectivul de muncă etc. Nu constituie un amestec în activitatea OUP ultragierea colaboratorului de poliție, critica neajunsurilor admise de ofițerul de urmărire penală sau înaintarea cererilor și demersurilor din partea participanților la procesul penal în condițiile prevăzute de lege.

Dacă la infracțiunea prevăzută la alin.(1) sau (2) poate fi orice persoană fizică responsabilă care a atins vârsta de 16 ani, componența de infracțiune prevăzută la alin.(3) Cod penal, are un subiect special – persoana cu funcție de răspundere sau care gestionează o organizație comercială, obștească și care se folosește de situația de serviciu.

Instanța a conchis că nu este dovedit faptul că Șargo I., chiar dacă a vorbit cu martorul Pereu L. și partea vătămată, a acționat ca persoană cu funcție de răspundere. Acțiunile lui trebuiau să fie îndreptate împotriva reprezentanților organului de urmărire penală în scopul de a împiedica cercetarea rapidă, completă și obiectivă a cauzei penale, dar, după cum se învinuiește Șargo I. el a influențat doar participanții în această cauză, persoane fizice și nu cele oficiale.

10. Împotriva hotărârii nominalizate a declarat recurs ordinar procurorul și avocatul Gumeniuc I. în numele inculpatului Șargo I., care au solicitat:

- procurorul, invocând temeiul prevăzut la art. 427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, solicită casarea parțială a deciziei instanței de apel, cu remiterea cauzei la rejudecare, deoarece ce ține de învinuirea adusă lui Șargo I. în baza art. 309¹ alin.(1) Cod penal, a menționat că instanța de apel greșit a calificat acțiunile în baza art. 328 alin.(1), fiindcă chiar dacă art. 309¹ Cod penal a fost abrogat, infracțiunea de tortură, care a fost constatată de către instanța de fond nu a fost descriminalizată. Necătfînd la faptul că la moment acțiunile lui Șargo I. întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute la art. 166¹ alin.(3) Cod penal, însă, din motivul că limitele minimă și maximă ale

sanctiunii din norma veche sunt mai mici, decît cele din norma nouă, urmează să fie menținută calificarea în baza art. 309¹ alin.(1) Cod penal.

Referitor la capătul de acuzare prevăzut de art. 303 alin.(3) Cod penal a invocat că instanțele de judecată nu au apreciat la justa valoare probele acuzării, bazîndu-se doar pe declarațiile inculpatului, fiind încălcate prevederile art. 101 CPP. Consideră că acțiunile realizate de Șargo I. au fost orientate în scopul imixtiunii exercitării obiective a urmăririi penale de către procurorul în procuratura r-lui Strășeni, care era responsabilă să exercite urmărirea penală în baza art. 309 Cod penal. Încercarea acestuia de a manipula cu partea vătămată, servea pentru el o sursă de a se eschiva de la răspunderea penală fiindcă exista la acel moment riscul de a fi condamnat pentru o infracțiune de rezonanță social sporită, în special cu statutul pe care îl deținea fiind o persoană cu funcție de răspundere într-o instituție publică cum este CPS Strășeni și anume șef al unei subdiviziuni din cadrul acestuia.

- avocatul Gumeniuc I. în numele inculpatului, care, invocînd temeiul de drept prevăzut la art. 427 alin.(1) pct.6) și 12) Cod de procedură penală, casarea deciziei instanței de apel și dispunerea achitării lui Șargo I. în baza art. 328 alin.(1) Cod penal, din motivul lipsei faptului infracțiunii.

În argumentarea recursului a invocat că instanța de apel în decizia contestată a menționat că vina lui Șargo I. în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 328 alin.(1) Cod penal este dovedită prin declarațiile părții vătămate Taserb I. și ale martorilor Taserb T., Ciobanu M., Dumbravă V., raportul de expertiză medico-legală nr. 3845/D din 28.10.2011, declarațiile expertului Vicol A. Consideră că declarațiile persoanelor menționate urmează a fi apreciate critic, din motiv că aceștia au avut destule motive de a se răzbuna pe Șargo I., care la moment era șeful sectorului de poliție din or. Strășeni, care permanent se ocupa cu examinarea contravențiilor și infracțiunilor săvîrșite de către Taserb I.

Totodată nu poate fi pus la baza condamnării inculpatului raportul de expertiză medico-legală nr. 2845/D din 28.10.2011 potrivit căruia, *analizînd datele documentelor medicale prezentate pe numele cet. Taserb I. s-a constatat diagnosticul clinic: traumă cranio-cerebrală închisă manifestat prin comoție cerebrală, sindrom asteno-vegetativ, cefalee cronică post traumatică, care nu se supune aprecierii medico-legale în conformitate cu prevederile Regulamentului de apreciere medico-legală a gravității vătămării corporale din motivul neconfirmării prin simptomatică neurologică obiectivă.*

Mai mult ca atît, la baza raportului de expertiză medico-legală nominalizat se află concluzia consultativă nr. 152326 IMSP a Institutului de Neurologie și Neurochirurgie din 19.10.2011, din care rezultă că, Taserb I. a fost bătut pe data de 16.06.2011, dar nu la 05 iulie 2011.

Astfel, decizia contestată este bazată doar pe presupuneri, iar potrivit art. 389 alin.(1) CPP, sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate în instanța de judecată.

Totodată, la etapa urmării penale a fost grav încălcat dreptul inculpatului la apărare, deoarece la 26.09.2011 procurorul a solicitat de la OT Chișinău al CNAJGS desemnarea unui avocat pentru acordarea lui Șargo I. a asistenței juridice calificate garantate de stat, unde a fost desemnat avocatul Grigoraș M., însă necătînd la faptul că a fost desemnat un anumit avocat, procurorul l-a dus în eroare pe inculpat, prezentîndu-l ca avocat din oficiu pe o fostă colegă Toderenco Ef., care recent primise licența de avocat. Consideră, că prin acțiunile menționate a fost încălcat dreptul lui Șargo I. la apărare efectivă, iar potrivit art. 94 alin.(1) pct.2) CPP, în procesul penal nu pot fi admise ca probe și, prin urmare, se exclud din dosar, nu pot fi prezentate în instanța de judecată și nu pot fi puse la baza sentinței sau a altor hotărîri judecătorești datele care au fost obținute: prin încălcarea dreptului la apărare al bănuțitului, învinuitului, inculpatului, părții vătămăte, martorului.

Conform art.251 alin.(1) Cod de procedură penală, încălcarea prevederilor legale care reglementează desfășurarea procesului penal atrage nulitatea actului procedural numai în cazul în care s-a comis o încălcare a normelor procesuale penale ce nu poate fi înlăturată decît prin anularea aceluia act.

Astfel, deoarece lui Șargo I. i-a fost încălcat dreptului învinuitului de a fi apărat de către avocatul care i-a fost desemnat din oficiu și de care el ar fi fost de acord să fie apărat, este contrar prevederilor legale, consideră că nu poate fi înlăturată decît prin anularea ordonanțelor de punere sub învinuire din 26.09.2011 și 28.12.2011, cu încetarea procesului penal.

11. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct.1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului ordinar declarat de avocatul Gumeniuc I. în numele inculpatului Șargo I., solicitînd respingerea acestuia ca inadmisibil, deoarece instanța de apel pronunțînd o hotărîre de condamnare a ținut cont de cumulul de probe

care au fost cercetate în instanță, precum și la etapa urmăririi penale inculpatul a fost asistat de apărătorul Toderenco Ef., careva cereri sau demersuri din partea ultimului nu au fost înaintate pentru ca să-i fie acordat alt apărător.

12. Judecând recursurile ordinare declarate în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit consideră că recursul declarat de procuror urmează a fi admis, iar cel al avocatului Gumeniuc I. în numele inculpatului respins, din următoarele considerente.

Potrivit art.414 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de prima instanță, fiind în drept să dea o nouă apreciere probelor din dosar.

Chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sînt: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvîrșit ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și împrejurările în care s-a comis, dacă probele administrate în cauză corect au fost apreciate prin prisma prevederilor art.101 Cod de procedură penală.

La chestiuni de drept se referă cele ce țin de faptul: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just; dacă normele de drept procesual penal sau administrativ au fost corect aplicate și dacă hotărîrea adoptată conține răspuns la toate motivele invocate.

După cum s-a menționat mai sus, instanța de fond, cercetînd și apreciînd în ansamblu probele administrate în cauză, a conchis că vinovăția inculpatului Șargo Ilie este dovedită, încadrînd acțiunile acestuia în prevederile art.309¹ alin.(1) Cod penal – tortura, adică acțiunile de provocare a durerilor, suferințelor puternice fizice și psihice, comise de către o persoană cu funcție de răspundere și care acționează cu titlu oficial, cu scopul de a obține de la o persoană informații și mărturisiri precum și de a-l pedepsi pentru un act care a fost comis de către ultimul.

Instanța de apel, făcînd trimitere la modificările operate în Codul penal prin Legea nr. 252 din 08.11.2012, în vigoare din 21.12.2012, a considerat că acțiunile inculpatului urmează a fi reîncadrate în prevederile art.328 alin.(1)

Cod penal – depășirea atribuțiilor de serviciu, adică săvârșirea de către o persoană publică a unor acțiuni care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, dacă aceasta a cauzat daune în proporții considerabile intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice sau juridice.

Colegiul penal lărgit menționează că, potrivit modificărilor operate prin Legea nr.252 din 08.11.2012, în vigoare din 21.12.2012, în Codul penal a fost introdus art.166¹, care prevede răspunderea penală pentru tortură, tratamentul inuman sau degradant.

Totodată, a fost modificat și alin. (2) al art. 123 Cod penal potrivit căruia, prin persoană publică se înțelege: funcționarul public, inclusiv funcționarul public cu statut special (colaboratorul serviciului diplomatic, al serviciului vamal, al organelor apărării, securității naționale și ordinii publice, altă persoană care deține grade speciale sau militare); angajatul autorităților publice autonome sau de reglementare, al întreprinderilor de stat sau municipale, al altor persoane juridice de drept public; angajatul din cabinetul persoanelor cu funcții de demnitate publică; persoana autorizată sau investită de stat să presteze în numele acestuia servicii publice sau să îndeplinească activități de interes public.

Prin urmare, tortura, precum este în speța dată, după modificările operate în Codul penal prin Legea nr. 252 nu a fost decriminalizată, în continuare fiind pasibile de pedeapsă penală faptele prejudiciabile comise de către colaboratorii de poliție, în baza art. 166¹ Cod penal.

Totodată, Colegiul penal consideră greșită concluzia instanței de apel precum că acțiunile inculpatului Șargo Ilie urmează a fi reîncadrate din prevederile art.309¹ alin. (1) în cele ale art. 328 alin. (1) Cod penal, necătînd la faptul că instanța de apel a constatat fapta de tortură.

Potrivit art. 8 Cod penal, caracterul infrațional al faptei și pedeapsa pentru aceasta se stabilesc de legea penală în vigoare la momentul săvârșirii faptei.

Conform art.10 alin.(1) Cod penal, legea penală, care înlătură caracterul infrațional al faptei, care ușurează pedeapsa ori, în alt mod, ameliorează situația persoanei ce a comis infracțiunea are efect retroactiv, adică se extinde asupra persoanelor care au săvârșit faptele respective pînă la intrarea în vigoare a acestei legi, inclusiv asupra persoanelor care execută pedeapsa ori care au executat pedeapsa, dar au antecedente penale.

Aliniatul (2) al aceluiași articol stipulează că, legea penală care înăsprește pedeapsa sau înrăutățește situația persoanei vinovate de săvârșirea unei infracțiuni nu are efect retroactiv.

Prin urmare, reieșind din faptul că Legea nr.252 din 08.11.12, în vigoare din 21.12.2012, nu conține careva prevederi care ar înlătura caracterul infracțional al faptei de tortură, ce ar ușura pedeapsa ori în alt mod ar ameliora situația persoanei care a comis infracțiunea, aceasta nu are efect retroactiv în speța dată, și, acțiunile subiecților infracțiunilor care cad sub incidența legii în cauză, urmează a fi calificate, potrivit prevederilor art.8 Cod penal, în baza legii penale în vigoare la data săvârșirii infracțiunii.

Avînd în vedere că sancțiunea art. 166¹ alin. (3) Cod penal, introdus prin Legea sus menționată, prevede o pedeapsă mai aspră decît sancțiunea art. 309¹ alin. (1) Cod penal, aplicînd prevederile art. 8, 10 Cod penal, Colegiul penal conchide că în speță, urmează a fi menținută încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului Șargo Ilie la momentul săvârșirii faptei, efectuată de instanța de fond, în baza art. 309¹ alin. (1) Cod penal (red.2008), aceasta fiind corectă, fără a agrava situația inculpatului.

La baza concluziei date instanța de fond întemeiat și argumentat a pus declarațiile părții vătămate Taserb I., a martorilor Taserb T., Ciobanu M., Dumbrava V., precum și actele cauzei: raportul de expertiză medico-legală 2845/D din 28.10.2010 și declarațiile expertului Vicol A., care a explicat că raportul de expertiză a fost întocmit în baza examinării persoanei și a avizului consultativ din 19.10.2011, și deoarece diagnosticul nu a fost argumentat suficient, lipseau datele medicale referitor la manifestarea comoției cerebrale, concluzia fiind cea care este indicată, dar aceste neajunsuri nu permit a considera nul diagnosticul sau a concluziona lipsa comoției cerebrale la pacient, sau concluziile date de medicul neurochirurg în privința lui Taserb I. nu prezintă dubii, astfel se confirmă faptul că în privința lui Taserb I. pe data de 05 iulie 2011 a fost aplicată violență fizică, inclusiv în regiunea capului.

Aceste probe sînt pertinente, concludente și veridice, iar în ansamblu coroborează între ele, se completează unele pe altele, nu trezesc nici o îndoială și dovedesc cert că Șargo I. a comis acte de tortură, adică prin acțiunile sale intenționate, i-a provocat lui Taserb I. dureri, suferințe puternice fizice și psihice, comise de către o persoană cu funcție de răspundere și care acționează cu titlu oficial, cu scopul de a obține de la acesta informații și mărturisiri precum și de a-l pedepsi pentru un act care a fost comis de către

ultimul.

Totodată și instanța de apel a constatat că Șargo I. se face vinovat de comiterea faptei incriminate numai că greșit au încadrat acțiunile acestuia.

Prin urmare, argumentele avocatului Gumeniuc Ion în numele inculpatului Șargo I., precum că inculpatul nu a comis infracțiunea pentru care a fost condamnat, sunt neîntemeiate și contravin materialelor din dosar, de vreme ce există probe pertinente și concludente, care, în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, dovedesc cu certitudine vinovăția lui în săvârșirea infracțiunii pentru care a fost condamnat.

Nerecunoașterea vinovăției de către inculpat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 309¹ alin.(1) Cod penal, nu poate servi temei de achitare a acestuia și urmează a fi apreciată drept o modalitate de exercitare a dreptului la apărare, inculpatul urmărind scopul de a se eschiva de la răspunderea penală.

Afirmația avocatului, precum că instanțele de judecată incorect au apreciat probele punându-le la baza sentinței de condamnare, nu poate fi reținută ca temei de admitere a acestui recurs, deoarece, ca probe acestea au fost adunate cu respectarea procedurii penale, verificate și apreciate de instanțe în modul corespunzător conform procedurii penale. Cu atât mai mult că critica referitor la procedura de apreciere a probelor ține de stare de fapt a cauzei și care deja a fost efectuată de două instanțe de judecată.

Argumentele invocate de avocatul Gumeniuc I. în numele inculpatului, referitor la faptul că în cadrul urmăririi penale lui Șargo I. i-a fost încălcat dreptul la apărare, deoarece nu i-a fost acordată asistența juridică de către avocatul care a fost desemnat de către Oficiul teritorial al Consiliului Național pentru Asistență Juridică Garantată de Stat – Grigoraș M. dar nu Toderenco E., sunt neîntemeiate și urmează a fi respinse, deoarece potrivit art. 66 alin.(1) Cod procedură penală, învinuitul sau, după caz, inculpatul are dreptul la apărare. Organul de urmărire penală sau, după caz, instanța de judecată îi asigură învinuitului, inculpatului posibilitatea de a-și exercita dreptul la apărare prin toate mijloacele și formele ne interzise de lege. Art. 69 Cod de procedură penală prevede cazurile participării obligatorii a apărătorului în cazul în care aceasta o cere bănuitul, învinuitul, inculpatul, precum și în alte cazuri.

Din materialele cauzei rezultă, că Șargo I. avînd calitatea de bănuit, s-a folosit de dreptul de a nu face careva declarații, de a nu conlucra cu organele

de urmărire penală, nu s-a folosit de posibilitatea de a-și exercita dreptul la apărare prin toate mijloacele și metodele neinterzise de lege, precum și nu a cerut asigurarea cu asistență juridică garantată de stat.

Concluzia dată instanțele ierarhic inferioare și-au motivat-o prin faptul că inculpatul Șargo Ilie este o persoană cu studii superioare juridice, colaborator al organelor de poliție care trebuie, în virtutea funcțiilor sale, să contribuie la respectarea drepturilor persoanelor ce sunt în raport cu aceste organe. Cu toate acestea, procurorul a solicitat avocat din oficiu pentru apărarea intereselor lui. Mai mult ca atât, din mandatul avocatului Toderenco Ef., se constată că în mandat nu este indicat că este desemnat de către Oficiul teritorial al Consiliului Național pentru Asistență Juridică Garantată de Stat (f.d.50 a, vol.I). Astfel, argumentul lui Șargo I. precum că el nu a cunoscut despre faptul cine a fost desemnat ca apărător garantat de stat, iar dacă cunoștea că a fost Grigoraș M. și nu Toderenco E., care i-a apărat interesele, atunci el l-ar fi ales pe primul, nu poate fi reținut de instanță, deoarece din partea lui Șargo Ilie nu a fost depusă nici o cerere privind acordarea asistenței juridice de către un alt avocat sau că nu este de acord cu avocatul care a participat în cadrul urmăririi penale.

Totodată, inculpatul nu este o persoană absolut lipsită de drepturi și care nu este cunoscut cu procesul penal și drepturile prevăzute de lege pentru persoane învinuite de comiterea unor fapte ilegale.

Astfel, se constată că în cauză s-au stabilit toate elementele componente ale infracțiunii, inclusiv vinovăția inculpatului Șargo I., după cum rezultă din textul sentinței, care s-a pronunțat asupra circumstanțelor de fapt și și-a motivat concluzia prin cumulul de probe administrate pe parcursul judecării cauzei și ulterior apreciate în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, în mod obiectiv.

Instanța de recurs conchide că temei legal pentru admiterea recursului ordinar declarat de avocatul Gumeniuc I. în numele inculpatului nu există și, potrivit legii, se impune respingerea lui ca inadmisibil.

În același rînd Colegiul menționează că, argumentele acuzatorului de stat precum că prin probele prezentate de partea acuzării s-a dovedit cu certitudine existența elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de norma penală a art. 303 alin.(3) Cod penal în acțiunile lui Șargo I., urmează a fi respins, deoarece, infracțiunea dată prevede răspundere pentru amestecul,

sub orice formă, în activitatea organelor de urmărire penală cu scopul de a împiedica cercetarea rapidă, completă și obiectivă a cauzei penale, săvârșite cu folosirea situației de serviciu.

Obiectul juridic special al infracțiunii date îl constituie relațiile sociale cu privire la neadmiterea imixtiunii în activitatea organelor de urmărire penală.

Infracțiunea în cauză poate avea obiect material atunci când presupune influențare directă infracțională asupra corpului victimei, care poate fi ofiterul de urmărire penală, procurorul.

Prin *exercitarea amestecului în activitatea organelor de urmărire penală* se are în vedere exercitarea influențării, asupra unui ofițer de urmărire penală, de către o persoană care nu dispune de competența de a-i da acestuia indicații, emise în limitele competenței sale și în conformitate cu legislația în vigoare.

De menționat în acest sens, că imixtiunea în cauză, trebuie să fie de o așa natură încât să influențeze asupra cercetării rapide, complete și obiective a cauzei penale.

Așadar, nu pot fi reținute alte aspecte de exercitare a amestecului asupra organului de urmărire penală cum ar fi: activitatea de menținere a ordinii publice; activitatea de control sau de exercitare a activității operative de investigații; relația ofițerului de urmărire penală cu colectivul de muncă; activitățile didactice sau științifice etc. Nu constituie un amestec în activitatea OUP ultragiurarea colaboratorului de poliție, critica neajunsurilor admise de ofițerul de urmărire penală sau înaintarea cererilor și demersurilor din partea participanților la procesul penal în condițiile prevăzute de lege.

Astfel, instanța de recurs consideră că Șargo I. prin acțiunile sale de la 27 octombrie 2011 nu a amestecat în activitatea organelor de urmărire penală cu scopul de a împiedica cercetarea rapidă, completă și obiectivă a cauzei penale, sau amestecul în activitatea organelor de urmărire penală prevede exercitarea influenței nemijlocit asupra acestor organe, dar nu asupra altor participanți la proces.

Mai mult ca atât, nu este dovedită vinovăția lui Șargo I. că pe 27.10.2011 în or. Strășeni s-a apropiat de Taserb I. și în cadrul discuției i-a cerut, amenințându-l că se va răzbuna, în caz dacă nu-și va retrage cererea de acuzare depusă la Procuratură.

Declarațiile lui Taserb I. și martorului Taserb T. precum că la 27.10.2011 inculpatul l-a amenințat pe Taserb I. să retragă cererea cu privire la tragerea

ultimului la răspundere penală, în caz contrar va pune pe cineva ca să-l bată, nu pot atrage după sine existența componentei infracțiunii prevăzute de art. 303 alin.(3) Cod penal, deoarece nu sunt confirmate de însăși partea vătămată, adică cel cui i-au fost adresate chipurile amenințările.

Aceste acțiuni nici cum nu dovedește faptul imixtiunii lui Șargo I. în activitatea organelor de urmărire penală.

Astfel, inculpatul adresându-se către Taserb I. și mama sa cu cerere ca să-și retragă plîngerea, el acționa ca persoană învinuită de ceva, în scopul de a-și ușura situația, precum și din declarațiile victimei nu rezultă că inculpatul a invocat cumva statutul său de colaborator de poliție.

Reieșind din cele menționate, Colegiul penal conchide că instanțele judecătorești corect l-au achitat pe Șargo I. pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii prevăzute de art. 303 alin.(3) Cod penal.

Instanța de recurs menționează că potrivit art. 436 alin.(1) Cod de procedură penală, procedura de rejudecare a cauzei, după casarea hotărîrii în recurs, se desfășoară conform regulilor generale pentru examinarea ei.

Aliniatul (2) al aceluiași articol, menționează că pentru instanța de rejudecare, indicațiile instanței de recurs sunt obligatorii în măsura în care situația de fapt rămîne cea care a existat la soluționarea recursului ordinar.

Colegiul penal lărgit constată că aceste prevederi legale deși sunt obligatorii, au fost ignorate la rejudecarea cauzei.

Astfel, prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 09 iulie 2013, s-a dispus rejudecarea cauzei de către instanța de apel fiind semnalizate următoarele momente: - *să verifice dacă apelul suplimentar din 26 iulie 2012 a fost depus în termen, în caz că termenul de declarare a apelului nu a fost depășit și să se expună asupra argumentelor invocate în acesta, - să analizeze multilateral și minuțios episodul comiterii infracțiunii prevăzute de art. 303 alin.(3) Cod penal, - să verifice și să se expună asupra individualizării pedepsei inculpatului și anume în partea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal.*

La rejudecarea cauzei de către instanța de apel a rămas aceeași faptă care a existat la soluționarea recursului, însă necătfînd la cele menționate s-a adoptat o soluție prin care a fost casată sentința în partea condamnării lui Șargo I. în baza art. 309¹ alin.(1) și pronunțată o nouă hotărîre, prin care a fost condamnat în baza art. 328 alin.(1) Cod penal.

Procedînd în asemenea mod, instanța de apel a neglijat indicațiile specificate de către instanța de recurs, evidențiind că una din indicații ale

Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție menționate în decizia sa din 09 iulie 2013 a fost verificarea și expunerea asupra individualizării pedepsei inculpatului în partea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal și nu corectitudinea încadrării faptei pe acest capăt de învinuire.

Necătînd la cele menționate, indicația dată a fost ignorată de către instanța de apel, ca urmare, rejudecînd cauza, Curtea de Apel Chișinău a dat o altă calificare acțiunilor inculpatului conform art. 328 alin.(1) Cod penal, care este apreciată de către instanța de recurs ca una greșită.

Totodată, instanța de recurs concluzionează că la individualizarea executării pedepsei lui Șargo Ilie stabilite în baza art. 309¹ alin. (1) Cod penal, instanța de fond nu a ținut cont în deplină măsură de scopul pedepsei, prevăzute în dispoziția art. 61 Cod penal, de prevenirea săvîrșirii de noi infracțiuni atît din partea inculpatului cît și a altor persoane.

Astfel, Colegiul reține că persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă, echitabilă, în limitele sancțiunii legii în baza căreia persoana se declară vinovată. În același rînd, după caz, instanța este în drept să aplice și prevederile Părții generale a Codului penal, în special, a prevederilor art. 90 Cod penal.

Reieșind din sensul legislației în vigoare cu privire la aplicarea în practica judiciară a principiului individualizării pedepsei penale, la examinarea cauzelor penale în ordine de recurs este necesar de verificat minuțios respectarea de către instanțele ierarhic inferioare a cerințelor legii la aplicarea pedepselor și de a lichida la timp erorile comise.

Limitele termenelor de pedeapsă, prevăzute în partea specială, sînt determinate de încadrarea juridică a faptei și reflectă gravitatea infracțiunii săvîrșite. Gravitatea acesteia constă în modul și mijloacele de săvîrșire a faptei, de scopul urmărit, de împrejurările în care fapta a fost comisă, de urmările produse sau care s-ar fi putut produce.

Termenul pedepsei, în afară de gravitatea infracțiunii săvîrșite, se stabilește avînd în vedere persoana celui vinovat, care include date privind gradul de dezvoltare psihică, situația materială, familială sau socială, prezența sau lipsa antecedentelor penale, comportamentul inculpatului pînă sau după săvîrșirea infracțiunii, deci este vorba de personalitatea infractorului.

Categoria și termenul (limita) de pedeapsă ce urmează a fi stabilit este în dependență de circumstanțele atenuante și agravante, prevăzute de art.76 – 77 Cod penal, precum și, efectele acestora prevăzute în art.78 Cod penal.

Aceste criterii generale și speciale privind individualizarea pedepsei, s-au valorificat anume în această ordine, fiind stabilit inculpatului termenul de pedeapsă principală și complementară, prevăzute de art. 309¹ alin. (1) Cod penal, în limitele sancțiunii.

După efectuarea acestei proceduri de individualizare și stabilirea duratei și cuantumului pedepsei, în cazul stabilirii închisorii, continuă operațiunea de individualizare a acesteia, dar în aspectul de executare a pedepsei deja stabilite, prin numirea tipului de penitenciar și soluționarea chestiunii dacă pedeapsa numită inculpatului, urmează a fi pusă în executare ori sub condiția personalității acestuia de a se corecta și reeduca, poate fi trasă concluzia că scopul pedepsei poate fi atins prin suspendarea executării pedepsei aplicate vinovatului pe un termen de probă, de încercare.

Colegiul menționează că, aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal – *suspendarea condiționată a executării pedepsei* nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă, *ci o măsură oferită persoanei prin lege* de a demonstra că infracțiunea comisă de ea este un incident în viața acesteia.

În literatura juridică, referindu-se la suspendarea condiționată a executării pedepsei s-a expus că această măsură constă în esență – în dispoziția luată de instanța de judecată prin însăși hotărârea de condamnare, de a o suspenda *pe o anumită durată și în anumite condiții* executarea pedepsei pronunțate.

Rezultatul principal al aplicării pedepsei constă în aceea că deși pedeapsa este definitiv aplicată, aceasta nu este pusă în executare, astfel că instituția suspendării condiționate a pedepsei ține de condițiile de executare a pedepsei închisorii deja stabilite de către instanța de judecată pe întregul termen de încercare.

Astfel, executarea pedepsei devine dependentă de comportamentul condamnatului pe această durată, iar suspendarea executării poate fi revocată în caz de nerespectare a condițiilor.

În cadrul instituției suspendării condiționate a executării pedepsei instanța după ce realizează individualizarea pedepsei prin determinarea concretă a acesteia în baza *criteriilor generale de individualizare*, completează acest rezultat printr-un act de individualizare a *executării pedepsei*.

Suspendarea condiționată este o măsură *de individualizare a executării pedepsei* numită de către instanța de judecată prin hotărâre de condamnare de a se suspenda pe o perioadă anumită durată de timp executarea pedepsei

aplicate, dacă sunt îndeplinite anumite condiții.

Prin urmare, urmează a fi delimitată noțiunea de *individualizare a pedepsei* de cea de *individualizare a executării pedepsei*.

În această ordine de idei, *suspendarea condiționată a executării pedepsei* se dovedește a fi o problemă privind executarea pedepsei, dat fiind faptul că obiectul suspendării este *executarea pedepsei*. Se suspendă executarea pedepsei și nu aplicarea acesteia.

Totodată, Colegiul remarcă că, textul art. 90 alin.(1) Cod penal, prin sintagma „poate”, oferă posibilitatea și nu obligația instanței de judecată de a aplica prevederile acestei norme.

Îndeplinirea condițiilor prevăzute de lege, poate fi aplicată sau exclusă la orice etapă a procesului penal, întru înlăturarea erorii admise la etapa anterioară.

În speță, instanța de recurs, constată că, concluzia instanței de fond, precum că, corijarea inculpatului este posibilă prin aplicarea prevederii art. 90 Cod penal - *suspendarea condiționată a pedepsei*, este greșită și neîntemeiată, aceasta fiind semnalizat și prin decizia Curții Supreme de Justiție din 13.03.2013, prin care s-a decis rejudecarea cauzei în instanța de apel. Din aceste considerente o va exclude, nefiind considerat faptul că, prin această soluție se înrăutățește situația condamnatului.

Ca agravare a situației condamnatului se subînțeleg situațiile de schimbare a soluției din achitare în condamnare, de încadrare juridică la o infracțiune mai gravă, sau un alt aliniat nou, literă, de înlocuire a sancțiunii cum ar fi a măsurii educative în pedeapsă prevăzută de sancțiune, din amendă în închisoare, prin mărirea cuantumului aceleiași pedepse ori adăugarea la pedeapsa principală a pedepsei complementare, de aplicarea unor măsuri de siguranță la care nu fusese inițial condamnat, de reținere în recurs a stării de recidivă, a concursului de infracțiuni în loc de infracțiune continuată; situații de învinuire care esențial, după circumstanțele reale, diferă de cea de la început ori orice altă modificare a învinuirii (imputarea altor acțiuni în locul celor imputate anterior, imputarea infracțiunii care diferă de cea imputată după obiectul atentat, caracterul faptei și acțiunii), care afectează dreptul inculpatului la apărare.

Din considerentele expuse, Colegiul penal lărgit conchide că, recursul declarat de acuzatorul de stat urmează a fi admis, casată parțial hotărârile judecătorești contestate în partea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal.

13. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) și 2) lit.c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de avocatul Gumeniuc Ion în numele inculpatului Șargo Ilie.

Admite recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Sergiu Brigai, casează parțial sentința Judecătorei Strășeni din 05 mai 2012 și decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 aprilie 2014, în cauza penală în privința lui *Șargo Ilie Andrei* în latura penală, rejudecă cauza și pronunță o nouă hotărâre, conform căreia exclude aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

Șargo Ilie Andrei se consideră condamnat în baza art. 309¹ alin. (1) Cod penal la 3 (trei) ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții în organele afacerilor interne pe un termen de 5 (cinci) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Se menține achitarea lui *Șargo Ilie Andrei* în baza art. 303 alin.(3) Cod penal.

Termenul de executare a pedepsei lui *Șargo Ilie Andrei* se calculează din momentul reținerii acestuia.

Decizia este irevocabilă, publicată integral la 25 noiembrie 2014.

Președinte

Constantin Alerguș

Judecători

Nadejda Toma

Petru Moraru

Iurie Diaconu

Ion Druță